

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí křmana
Žiwosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

— Sserbske njedželske kopjeno. —

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihciziscejemi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedylatu 40 pj. dostacž

7. njedžela po šwjatej Trojizy. Mark. 8, 1—9.

Luby čitarjo! Šdnyž našče džensnišče šłowo Bože pola šwj. Marka šej nutrnje pscheczitasch, dha je pschi jenyj šłowczku, jako by ty do Jesuškoweho wóczka a do Anješoweho wutrobny hluboko nutspohladał; dha stejisch hnuty a šapschimnjeny w duschi kaž wot jeho pastyršćeje ruki šameje; a to je jeho šłowo:

Mi je žel teho luda!

Tole Jesuškowe šłowo wopomńmy! Wopomńmy žórło, škutk a móž tuteho šłowa.

Šmilny Jesu, twoje šłowa
Šsam do dušče mi šaschczěp š nowa
A njeh ju šhrěja hluboko.
O šo wušknył bych wot tebe,
Dožyła šapomnicž na šebje
A luboscz mčž ša bližšeho.
Wšcho druhe we mni moř
A luboscz we mni štwor,
Anježe Jesu!
Daj móž mi šam,
Šo luboscz mam,
Šo wostanu twój tu a tam!

1. Pschi rězy stej, kotraž wschelle džěło čini, š mozu šwojich žolmow ludžom šluži na wschelake waschnje, chzech šo wobhonicž, hdže je žórło tejele rěki, a puczujesch šnadž hacž š jejnemu kužolej šriedž honow a lěšow. A hdyž w pišmje widžisch a šlyšisch šłowa, škutki, džiwý Jesuško-

we, dha šo praschesch, š wotkal tole bohastwo a tuta šwjata polnoscz. Ach ty jo wěsch, to šo wschitko žórli š hlubokeje lubowaneje wutrobny Jesuškoweje. Luboscz bě jeho pschińdženje do šwěta, jeho šhodženje psches semju, jeho martra a šmjercž a krašne dobyče. Jesuž je luboscz!

Šimale w tym šamym čašju je w Romje wulki mudry a bašnik pěšnił a spěwał: „Ša hidžu nišku črjodu luda, šo jemu šdaluju, jón wot šebje wotdžeržuju.“ A hreštki lud, hewał tak wučženy, tak šdžělany, tak wyškoko stej, rěkašče wschitkim druhim narodam „barbarojo“ a wupraješče š tym šwoje šazpiwanje pscheczimo druhim ludam. Šida, hordoscz, šazpiwanje tam a tu? Šral wschitkich šralow, wyschšiměšnił wschitkich dušchow rjeknje: Mi je žel teho luda! No, luboscz bójška, modlu šo š tebi!

Šiz jako bychmy lubosče a šmilnosče Božeje w štarym šakonju dožyła njenamakali. Šajke šlědy Božeje lubosče hijom we wschitkich prawach, waschnjach, wuštajenjach Šsraelskeho luda! Šswjaty džeń, džeń wotpočinka, šajke žohnowanja Božeje lubosče; a šwjate mandželstwo, šajki wuštaw ša šjewjenje šmilneho Boha! Šohladaš na wudowny a šyrotki, na šhudny a zušobnikow, na wotrocžkow a šlužobnych, haj, na pschedatny a jatny, — na nich wschitkich je Boža luboscz a šmilnoscz nješapomniła, ale šo ša nich štarala we pscheczelnosczu a wschowopschijazej dobroče. A tola! Šam hwešdom miły šlyšech abo raššche šera — tu polne šwětko Božeho šłóncžka; tam wěschčenje a šlubjenje

— tu dopjelnjenje a žiwjenje; tam fakón — tu ewangelij; tam Mójsaß a profetojo — tu Jesuß Khrystuß, wyßokofhwaleny do wěcznosće. S wotkal te býly jeho wóczkow, tole słowo jeho jasyta, tónle džiw jeho rukow? Jeho wutroba, jeho lubosć je žórlo wscheho teho. Se swojim žiwjenjom, čerpcjenjom, wumrjeczom je swojemu ludu pokazal, sčto lubosć je, sčto lubosć samože. Se swojej wutrobu je do naschich wutrobow swoj nowy fakón sapisal: „So bysčezje so mjes sobu lubowali!“ S jeho wutroby tam wschitko, sčtož tón wbohi lud našyczi, woschewi, pošlyni; s jeho wutroby dženska hisčezje ta wulka, hluboka, sčeroča reča lubosće a šmilnosće, jasna a wopokasana w tyžazornych wustajenjach Anjesoweje zyrkwije a wošady pod jeho heßlom: „Mi je žel teho luda!“ Njeh stejti njewěrjazy šwět na horje poklecza a schody, Jesuß a jeho lud stejti na horje zohnowanja, lubosće a šmilnosće, hdžež do sčtyrjoch stron žyheho šwěta reči lubosće a šmilnosće wulhadžeja se žórka jeho Jesußoweje wutroby.

2. Anjesowe słowa njesku jeno hole słowa, kaž čłowiske, ale šu žiwjenje, wěrnosć, skutki. Sčto běchu ludžo pola njeho a wot njeho pytali? Pomož w nusy žiwjenja. Šwjeczi ščenikajo nam powjedaju, so kromi a šlepi, bėdni a nėmi, hluschi a khoru k njemu pschilhadžachu. A wón sahoji jich wschitkich. So pola njeho pomoz pytachu, šej wot njeho pomhacž dachu, to nėtko wobhladuje Anjes Jesuß niz jako swoju dobrotu, ale — špodžiwnje — jako jich sašlužbu, so šu jemu prózu a džělo činili, to jim pschizpi jako jemu wopokasanu Božu šlužbu a wopor, kiž chze jim wurunacž a šaplacžicž. Hacž šu hewak wscheje teje huady hódni a dostojni, tole praschenje je tu žyly na boš štajene. Twój Jesuß widži jeno šuchu puščiznu, hlód a potrebnosć, hubjenosć a khubobu a wón dawa šlónzu swojeho šmiljenja šhadžecž nad prawymi a njeprawymi.

Wšmi dale k wutrobje, luby čitarjo, wuczbu, kotruž cze Anjes Jesuß wuczi s tym, so njeczaka, dónž nusa hacž na najwyschische njepšchindže, dónž hlubina swoj wopor njeje póžryla. Nė, wón prjedy strachej a nusy wobara, pomha malej mozy, so by šo pošlynila. Žyly hinač, hacž druhdy njeshmilni ludžo, njeshmilne a njemudre čłowiske šaknje. Prawa lubosć wobara hižom wothudzenju, niz hacžle najwjetšchej khubobje, wobara hrozazemu padej, njeczaka hacž je nusa pošna. Njeh šo njeshchescžijanska starosć a njewěra a šlaba mala wěra prascha: „hdže khlěba wošmjemy?“ lubosć je šylna we wěrje. Lėdma je wóczko brach a škladnosć pomozny wobhladało, lėdma wutroba šdychowala: „mi je žel teho luda!“, dha je hižom ruča hotowa a pilna k šmilnym šutkam lubosće. To je waschnje a šutk praweje lubosće. Hdže khlěba wošmjemy? S wotkal hisčezje dary a wopory sa šutki zyrkwinskeje lubosće, sa potrebnosće nascheho luda, štajnje roščezaje a pschibjerezaje? Praschenja šu to, hušto a wschelašo wuprajane, wuwolane a šlyšchane. Njeh ničto njepřeje, so je wopravdže wjele dawanja a wjele proščenja w naschim čašu. Ane na druhim bošu njeshabudžny, tež wjele wjazny dobrotow a pomozny sa kóždeho. Radscho mjenje powjedacž a wjazny šutkowacž, radscho mjenje škoržicž a šwaricž, ale pomhacž, špominajo na pramu mēru a šprawnu wahu Božu, špominajo, so ničto njeje hisčezje wothudžil psches šmilne dawanje, ale so šu wothudžili psches njeprawe lutowanje a njeshmilnu škuposć. Frankowy wulkotny wustaw w Gali, diakonšenske domy w kraju tu a tam, khorownje a šyrotownje a telko telko wjazny pomnikow lubosće a šmilnosće

šu twarjene wot wěrjazyh ludži, kotřiž pomhachu, niz „hdže khlěba wošmjemy?“, ale „Anježe, na twoje słowo!“ na twoje słowo: „mi je žel teho luda!“ Njesapomni pschitym, s kajkej džakownosću twój Šbóžnik čzinješche, sčtož je dokonjal. Wón šo džakowasche Bohu, swojemu Wótzu, so wón pomhacž a zohnowacž móžesche. A wón pomha a zohnuje psches ruki swojich wuczobnikow. Tež psches twoju ruku, mój luby čitarjo? Šlaj, wona je štrowa a šylna, je džělala a šo štykowała, je wona šo tež wotwriła k daram a woporam, je wona tež sahojala a dom wjedla k naschemu Šbóžniku? Šeli jako wěrny šchescžijan Anjesowe słowo psched woczomaj a we wutrobje mašch: „mi je žel teho luda“, dha dyrbi jeho waschnje a džělo tež twoje bycz a plody tajkeho wušywa njemoža tebi pbrachowacž ani tu ani tam.

3. Woni buchu našyczeni, buchu wschitzy našyczeni, hacž runje bėšche jich wulka čerjoda, po tyžazach, buchu našyceni pschecžiwu wschemu njewěrjazemu rachnowanju a wobpraschowanju wuczobnikow. Šlaj, to je mój lubosće, kotraž pucze namaka a mosty twari psches horu a hlubiny, kotraž w puščiznje žněje a samože, sčtož hewak ničto a ničto njedokonja. A sčtož tutu Jesußowu lubosć we šebi nješe a s jeho heßlom: „mi je žel teho luda“ wješla do rukow wošmje, bycz pschestrje, džělo šapocznyje, tón móže tež se šwjatym Pawołom wušnacž: „ja móžu wschitko psches Khrystuša.“ Čzeja mój je Luthera šbudžila, wjedla? W čzejej mozy je hrabja Zinzendorf swoj paštyřski šutk šapoczal? Sčto je Hermana Augusta Franku a Šliednera pošlynil? Sčto dženska hisčezje, hdžežtuli pohladujemy, Khrystušowe słowo dopjelnjuje: Ššlepi widža, kromi khdžza, wušadni budža wucžiščeni, hluschi šlyšcha, morwi štawaju a khubym budže ewangelion přėdowany? Lubosć Khrystušowa nuczi naš! To je tyžazore wotmolwjenje jeho šwěrných šwėdkow, jeho pilných šlužobných, jeho džakowných šobudželaczerjow po wschej šemi. A hdžž dale hušto šlyšchimy praschenje: Hdžeha wošmjecze khlěba sa tak wjele? S wotkal tele pjenježne šredki, s wotkal te ruki a wutroby, hotowe sa wschitke tele hoberke šutki? Šotom dyrbimy tež my wušnacž: to šami njewěmy! ale wone tu šu a my nusy nimamy. Džiw je to psched naschimaj woczomaj, tón je šo wot teho Anjesa štal a štanje šo dale a pschezo a pschezo krašnišcho. A hdžž tu hižom jeho mój w šlabnych tak krašnu widžimy, sčto budže hacžle tam, hdžž widžimy wot woblicza k wobliczu! Mój bratišje, moja šotra! Njeshlyšchisch nad tobu Anjesowe słowo kuš hinač? Šako bė šlincžalo: Mi je tebe žel? Mi je žel twoje dla?

Šaj, hdžž wopravdže wopomnišch, sčto je wón sa tebe čzinił, dha dyrbišch čerpacž s jeho wutroby a s morja jeho lubosće njeshčoncžnu lubosć a šmilnosć sa druhich, dha wutnješch po jeho pschilhadže, po jeho waschnju s nim a sa njeho šutkowacž a džělacž w šwjatej šwěrje, dha jeho lubosć tebe pošlylnjuje, tež hacž nanajwjetšche sa njeho wažicž a šam junu našhonišch, sčtož stejti napisane w 17. psalmje na 15. šchtucžny: Ša budu našyceny, hdžž ja wotucžu po twojej podobnosći.

Mašch Anjes tych swojich šnaje

A je jich štajnje šnal

Psches wschitke šemške kraje,

Še šwėru pschi nich štal;

Wón šnaje šutki huady,

Riž Duch jim pschikasa,

Tu lubosć, kotraž rady

Tež druhim wupomha. Šamjeń. W. w N.

Přhidawkej k spēwařskim na puč do Šserbow.

We tychle dnjach ho mała knižka sezele
Do domow našej' šerbstej' Łužicy,
Do krašnych hór, do čičej' hole dele,
Do hětow a do Božej' šwjatnicy;
A postrowjenjom šobu wošmje wjele
A přhecžow š wutrobny do wutrobny:
So Boža dobrota waš wšitkich křnje,
So džělo wašchich rukow rjenje tnje.

Ta mała knižka a šchtož wona spēwa,
Ze přhidawš k lubym šerbstim spēwařskim
A škieži róže lubošneho kčžěwa,
Ze kčžěja w Božim šwětle přhecželajm.
Šdyž jedyn tutych hłobow dušchu šhrěwa
Ma šlónčnym pučzu abo wobčžěžnym,
Ze ša naš na šemi to wošchemjenje
A tež we njebju Božim šwjěšelenje.

Wy šrudni, kotrymž na šwěče šo štyščeže,
Do ruki wšmicže je, do wutrobny;
Wy wješeli a žohnowani, škšyščeže,
Šchtož tudy klineži š haršy Šserbschěžiny.
A přšede wšchěm, njech k twojej šhwalbje, Šhryščeže,
Ze psalmy štupaju do wyschiny
A čžišty rjany wothłóš namataju
We drohim bohumišnym šerbstim kraju.

My šerbskich šhěrlušerjom mała čžrjóda,
Ššmy šhromadžili je a spēwali,
Kaž Bohu k čžescži, tak ša wužiš ludu
Se šobuproschenjom we luboščži,
So by kaž woržl, želešo a ruda
Ššo škrucžilo, šchtož Wóh nam wobradži,
So by, šchtož Wótzam trošcht a móž je dašo,
Ššo tež jich džěčžom šwěru šwarnowašo.

Duž njech šo šaspěwaju rjenje š nowa
Přchi wšchellkich přšiležnosčžach žiwjenja:
We šwjatnicy a pola čžichoh' roma,
Tam na polach, tu w měrje statoka.
A Taborowa krašnosčž Šesufowa
Njech tež na tychle psalmach šesthadža;
Niž našče, jeho drohe šlódle mjeno
Ššo přšes nje šaspěwaj do dušchow jeno!

Šaj, wšmicže, čžitajče a šaspěwajče,
Wy bratsja, šotry, šchtož šo šceze wam.
Šaj, čžehńče won, wy šhěrlušče, a pračče
Wšcho dobre štarym, młodym, džěčžatkam,
A měr a žohnowanje powjedajče,
Tu šbože wšcho a wěčnu šbóžnosčž tam.
Njech, Šesu, špodoša šo twojej hnadže,
Šchtož tudy k twoj'maj nohomaj šo šladže!

W Nješwacžible, 29. junija 1913.

Šan Waktar.

Bože šlowo wšcho přšecžiwništvo přšewinje.

Młody Šapanar wobšamšny, bibliju čžitacž, šo mohł pošdžišcho
přšecžiwno nje š wušpěchom wojowacž. Tola wón bu š čžičej

možu jejeje bójškeje prawdošče šam přšewinjeny. Šo šwojim
wuššchčenju šo šašo do šwojeje domišny wróčži a hješe wščeje
bojošče šwoju wěru pošnawawše. To wubudži hórke nješšchčel-
štwó pola jeho wješňjanow a jeho najhóřšchi nješšchčel bě jeho
něhdušchi šchulšti towaršch. Tutón raš š někotrymi druhimi k temu
wuššchčenemu džěšče a žadašče šebi wot njeho, šo dyrbi paš
šwoju nowu wěru wotpoložičž, paš na přšezo narodnu wješ wo-
pušchčičž. „Ša čžzu“, wón wotmolwi, „rad hieč, přjedy paš mi
wotpušchče, šo wam wošjewju, šchtož po prawym wěru, šo byšchče
tež wjedželi, čžeho dla mje se wšy honicže!“

Šižom tón šamny wječžor bu šjalna šhromadžišna wotdžeržana,
do šotrejež tež tón šchšecžijan š bibliju w rukomaj přšidńže, šo
by wješňjanam šwoju wěru rošestajaš. Ša jenicžki wječžor wšchaf
š tym šotowny njebu a duž šo hišchče wjazy tajkich šhromadžišnow
wotmě. Šhroble šwědcenje tuteho młodeho muža to šwoje čžinje-
šče. Šo něčžim telko wješňnych na jeho boš štupi, šo móžšče
š nimi šapocžecž, biblišu hodžinu džeržecž, šo by jich hišchče
hłubšcho do wěrnosče ewangeliša domjedł. Tole paš hńew jeho
přšecžiwnikow a wošebje jeho přjedawšcheho šchulšeho towaršcha
wubudži. Mješ tym běšče š Ruskej wójna wubhřika a tamny nje-
přšecžel našcheho młodeho šchšecžijana bu do wojakow wušběňjeny
a dyrbješče šobu do Mlandžurškeje. Š šwojemu mjeršanju přšidń-
dže wón pod podwyschka, kiž běšče pobožny šchšecžijan a tón jemu
raš nowy testament dari. Přchi šebi šlubi, šo po wójnje tute
„Šesufowe kniži“ šanicži. Těhdy po bitwje raš se šwojimi towar-
šchemi jedyn čžinešti dom wurubješče a mješ druhim rubješštwom
tež rjanu židžanu papjeru došta, na šotrejež bě jara rjany šchpruch
napišany. Wón měješče ša to, šo je to wažne šlowo někašeho
šlawneho čžinešeho mudreho. Tajke šchpruchy, kiž šo na ščženu
powješčeja, maja Čžinešojo jara rad.

Wóřny bu měr a wójško šo na dompučž poda. Do šwojeje
domišny přšišchedschi bu našch młody wojak se šwojimi wójnišimi
towaršchemi přchi šwjedžěšškej hoščžinje witanu, přchi čžimž tež
šwoje rubješštwó š Mlandžurškeje pošajowawše. Wšchitžy tón rjany,
wutrobu hnujazy šchpruch šhwalachu. Tež tón młody šchšecžijan
šhšchšesče se špodžiwanjom, tak tón šchpruch šhwalachu. Šdyž bě
šo šahorjenje trochu lehnýšo, poštanu tutón šchšecžijan a džješče:
„Tutón šchpruch, kiž šo wam tak špodoša, njeje paš tola wot
žaneho čžinešeho mudreho, kaž to mēnicže, ale je š tych wot waš
tak hidžennyh Šesufowych kniži, š biblije wšaty.“

Tón wojak se šwojimi towaršchemi šo dodžiwacž njemóžješče.
Ze šhšchane šlowa na njeho najhłubšchi šacžišchčž čžinjachu. Šo
něšchto dnjach přšidńže wón k temu šchšecžijanej do domu a
džješče: „Ša šo podam. Twój Wóh a twoja kniži mje wšchudže
namakatej, hđžěžšuli šo tež podam. Mětko paš čžzu šo tež š wobě-
maj bliže šejnacž!“ Wón bu rošwucžowanu a wuššchčený. Wože
šlowo bě jeho tola přšewinýšo.

Šchtwóřta kafeš.

W mješšchěj wšy našcheho šakšeho kraja — š mjenom Neu-
firchen pola Wilsdrufa — běšče přšed dvě ščžě lětami wošebna
knjeni žiwa, šotraž we šwojim testamencže wšchelake dobre wotka-
šanja ša gmejnu ščžini. Tež wotkasanje ša šhude džěčži bě pošla.
Tele wotkasanje je paš š jara mudrym přšiššawškom šwšasane.
Šdyž čžyčhu mjenujžy čži šhudži pacholjo a te pošřebne hólčži
šwoju pošpjeru š wotkasaných pjenješ došacž, dyrbjachu Wože
džěšacž šajnje špěwacž móž, a duchowny měješče šo š wótzowškim
napominanjom ša to štaracž, šo by špěwanje niž jeno wěž hłowu
a hubow byšo, ale šo byšchtej tež wutroba a žiwjenje něšchto wot
teho měšoj. A došelž nětk ša wulke a małe džěčži ničšo wažnišče
a wužišnišče njeje, hacž čžšecženje štaršchaju, a runje to nješmě do

jabučja pschińc, hdyž njedyrbi śwět do sfaženja padnyć, dha dyr-
bjachu te małe pschi prajenju kasnjow sčtwórtu dwójzjy spěwac,
so bychu šebi ju dwójzjy twjerdže do hlowny a wutrobny sčšcžepiše.
To je hišcže dženša natwarjazjy napohlad, hdyž czi mali Neuf-
kirchenszjy pschistupja a šwoje kasnje spěwaja. Najbóle natwarjazjy
wofomik je pał tón, hdyž po sčtwórtaj kasni i nowa šapocznu:
„Ty dyrbiš šwojeho nana a šwoju maczer czešczić, so šo czi
derje pónđe a ty dołho žiwj budžeš na semi. To je taš wjele:
Mjy šo dyrbiš Boha bojecz a jeho lubowac, so bychmy šwojich
starschich a knježich njesazpili a niž njerošněwali, ale jich w czešczi
mėli, jim škuzili, jich pošluchali, lubowali a wjele do nich
džerželi.“

Š džečjazjy štwow šo śwět wodži. Czim bóle šo sčtwórtaj
kaseń w domach džerži, czim lėpje budže w žylym kraju. Tehodla,
lubi starschi, płodže šwėru do lubeje młodžiny sčtwórtaj kaseń a
šaczišcže ju do pomjatka a wutrobny, hdyž je trėbne, dwójzjy, kaž
tamna knjeni i Neufkirchena.

A temu w sčtwórtaj kasni niž jeno steji, ščto šyn a džowfa
czińcž dyrbitaj, ale tež, ščto jimaj ša to budže. Wona ma šlu-
bjenje: „šo šo czi derje pónđe a ty dołho žiwj budžeš na semi.“
To je wėšte, šo na młodžinu šlubjenja a lubjenja wulki šaczišcž
czińja — wščak hišcže stare Bože šlubjenja wofšewjeja,
pošhlnjeja a pohonjeja. Šdyž pał na šlubjenje pschi sčtwó-
rtaj kasni myšla, šebi praju, šo ša młodžinu njeje jeno dołhe žiwje-
nje na semi a derjehicže na šwėcže wažne, ale tež kóždy wopofaš
lubocže, kotryž nan a macz dataj. Šlaj, w hodownym czašu kajle
wošebite wopofasma! Dopomni šyna a džowczičku, hdyž na hodny
a hodowne božodžėšcžowe dary špominajš, na sčtwórtaj kaseń, daj
šebi ju spěwac, pokaž na jejne šlubjenje a wufšehuj, šo šu šebi
te džėczi wošebnu lubocž šakuzile, kiž nana a maczer czešcža. Ša
myšlu, šo taš sčtwórtaj kaseń dwójzjy twjerdže šaczišcžepiš. A
džėczi nawuknu, šo žyłe lėto na nju dopomnjecž: Na kónzu kasnje
steji a na kónzu lėta kiwa šlubjenje. A rošomnaj starschaj wu-
dželujetaj ša tym, hacž je džėcžo kaseń a starschaju kėžbu mėto.

Próštwaj i Božarskeje.

Knjes duchowny Šurnadžejew se Šofije rospóšcžela šlėdowazu
próštwu:

„Božarska semja pschethodži historiski czaš a i njeju tež žyrtej
Šhrystušowa a jeje wšchelake duchowne džėto. Wójna bu wjedžena
jako šwjata wėž, ale nětko bywa wona wulke nješbože. Šapoczatš
bėšche popularny, ale tehdy nješmy jasnje widželi tu bėdu, kotraž
i wójny nastawa: šhudoba, njeporjad, wulka cziřjoda wudowow a
šyrotow. A na wščem pošledku — na mėšcže powščitowneho
šradowanja na Balkanje je nětko bojošcž noweje wójny mješ
šwjastarjami.“

Nasche dobycže ma wšchelku pschicžinu. Najprjedy šahorjenošcž
a šhrobłocž wšcheho nascheho wójška, kotraž šo šbėhacše pschecžiw
pjecžstowlėtnemu turlowštemu wotrocžstwu, i druhemu bojošcž Tur-
kow psched naschaj brónju. Wo tutej bojošcži mőžu šlėdowaze
prajicž: Turlowšzjy šajeczi wojazy rjetnychu: „Kaš bychmy my mohli
dobyć, hdyž šmy tola nad wašchimi wójškami bėleho wulkeho jan-
džela widželi, kiž je Waš se šwojimaj šchidłomaj šchital.“ A tje-
cžemu pał, a to je ewangeliška žyrtej pschewo pónala: Wufšėch leži
w Božej ruzy, Bóh bėšche i nami. W naschaj žyrtwi šym kóždy
džėń modłėške Bože škuzby dokonjał. A žyrtej bėšche pošna kem-
šcherjow. Modłili šmy šo ša dobycže prawdošcže, ša derjehicže na-
šchich wojatow, ša jednotu mješ šwjastarjami atd. A nětko, hdyž
je wójna tajki špodžiwny a njedocžakany kónz wšaka, mamj wšchėdnje

modlitwy ša pokoj, pošluchnošcž a šprawnu myšl w njedojedna-
nych wėzach. Nascha žyrtwina rada je mi pschitafala, šo bych tež
Waš namokwił, šo byšcže šo i nami ša naš i Bohu wolali.

We wójnje šmy Bože pišmo a druge nabožne knihi roššchėrjeli.
Rosdamachmy tudj w Šofiji 200 biblijow, 350 nowych testamentow,
35000 jednotliwych ewangelijow, někotre šta psaltarjow a na
30000 traktatow. Wjšche teho šmy roššchėrjeli na 800 šerbškich
a na 2000 turlowškich ewangelijow. Mjy šo nadžijamy, šo to
wšchitko i šbóžnošcži dušchom pschipomha.

Alle my nješmy šastali pschi duchownym džėle. Pschimali
šmy tež do šwontowneje a cžėlneje nušy. 16 mužow se wšchela-
kich narodnošcžow a nabožėnstwow šu šo tudj šjednocžili a po
druhich krajach, wošebje w Amerizy, pjenješy šberali, šo bychmy
wšchelakim nusam wotpomhali. Dotal šmy na 100000 hr. nasšė-
rali. Nuša pał je wulka na wšchėch kónzach.

Lubi bratsja a pschecželjow w Šhrystušu! W mjenje nascheho
pomozneho towarštwaj, w mjenje wšchitkich džėczi Božich w Božar-
skej a Mazedonskej, w mjenje nascheho šhromadneho Knjesa a
Šbóžnika prošcu tež Waš: Pomhojčže czeřjazym, wudowam a
šyrotam! Pschede wščem pał prošcu: Modłecže šo ša naš!“

W Knjesowej škuzby Waš

Dr. Š. Šurnadžejew.

Mjy prošmy tež naschich lubnych cžitarjow, šo bychu se šmilnej
rufu škladowali; my jich dary lubjerad wotpošcželemy.

Wšchelake i bliska a i daloka.

— Šakša ewangeliško-lutherška krajna šynoda je šo sčtwórtaj
i wurjadnemu wuradženju šhromadžika. Šedna šo wo žyrtwinski
dawkowy šakón, dale wo šakóženju žyrtwinskih šwjastow. Šeńdže-
nje šynody je teho dla nusne, dokelž je šejm na šakonjach, kotrej
šu šo prjedy wot šynody wuradžale, wšchelake pschemėnik. Duž
njemőža šo pschemėnjane šakone prjedy wobkruzicž, hacž šynoda
pschihłošuje. Šeńdženje budže krotke a šynoda šo najškerje w tutym
tydženju šašo rošėndže.

— Knjes Šandrik we Šupoji, kotryž bėšche hacž dotal i šarštin
witarom we Šupoji, je šo po wobstatym pruhowanju wólbošma-
nošcže ša šararja we Šupoji pomjenowal.

— Wucžėška konferenca ša Budyški wotrejš wotmė šo
sčtwórtaj 3. julija pod wodženjom knjesa wotrejšneho šchulšeho
inspektora Baha w Budyšchinje.

— Šakčžanski Boži dom šo šwontowneje a šnutštowneje wob-
nowja. Wobnowješke džėla ke kónzej džejaj, taš šo šo wobnowjeny
Boži dom, da-li Bóh, njedželu 13. julija i nowa pošmjeczi.

— Šhėžorstwowy šejm je šakón ša powjetšchenje wójška
w jenotliwej myšli šańdženu pónđželu pschijał. Šenicžzjy šozial-
demokratojo a Polazjy pschecžiw šakonjej hłošowachu. Na to je
šo šejm hacž do novembra rošėšhol.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow
duchownych, ale tež we wšchėch psche-
dawarnjach. „Šerb. Nowin“ na wšach
a w Budyšchinje dostacž. Na sčtwórcž-
lėta płaczi wón 40 pf., jenotliwe cžišla
šo ša 4 pf. pschedawaju.